

Üç oğul

Recaizade Ekrem Nejadını, Kemalzade Ekrem Cezmisi- ni, Uşşakizade Halid Ziya Vedadını kaybetti.

Muharrir denilen insan, uzaktan, beyaz kâğıd üstünde siyah ayak izle- ri görünen, cisimsiz ve şekilsiz, aca- yib gazlerden mürekkebe, tamamiyle manevî bir bünyeden ibaretmiş gibi, yiyip içtiğine, yürüyüp gezdiğine, ev- lenip çocuk yaptığına kolay inanılmı- yan, yahud ayakları, omuzları ve en- sesi de hassasiyeti ve dirayeti gibi gö- ze görünmez ruh halezonları halinde kımıldıyan bir efsane kahramanı his- sini verir. Ölmüş ve sağ iki muharri- rin eserini okurken gözümüzün önü- ne gelen iki müellif hayali, eğer şahıs- larını tanımıyorsak, birbiri kadar mevhumdur ve birbiri kadar canlı. Muharrir denilen insanı yalnız eserle- rinin babası olarak tahayyül eder, o- ğullarının ve kızlarının da müellifi olarak düşünmeyiz.

Muharririn eserleriyle çocukları ara- sında hareket noktalarını aynı yarat- ma merkezine bağliyan ince bir do- ğum münasebeti vardır. Onun ölüme karşı en büyük müdafaalarından biri eserleriyse, öteki de neslinin devamı- dır. Nejad gibi, Cezmi gibi, Vedad gibi, üçü de gencliklerinin tam orta- sında, neslin o koldan devamını ümid ettiren birer mahsul bile veremedi- den sönüp giden üç oğul, Türk edebiyatı- nın üç büyük matemi olarak kalacak- tır.

Büyük üstadımız Halid Ziya Uş- şaklıgil, müsveddesi olmıyan ve bir daha yazılmasına imkân bulunmıyan bir şaheserini kaybetmiş san'atkârdan daha tesellisizdir. Çünkü Vedad Uş- şaklıgil, yalnız bir eser değil, piyano- da mükemmel bir virtüöz olarak tanı- nan nadir bir san'atkârdı. «Mai ve Si- yah» müellifinin dibsiz kederine bü- yük bir teessürle dalan gözlerimiz ka- rarırken, yegâne teselliyi, oğlundan da Halid Ziyanın bütün öteki eserleri kadar ebedî bir hatıra kalacağından hiç şüphe etmemekte buluyoruz.

77-503088 PEYAMI SAFA

